

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «ДЕЙНЕКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF DEYNEKO v. UKRAINE)
(Заява № 20317/09)

Стислий виклад рішення від 21 травня 2019 року

20 вересня 2007 року заявника затримали за обвинуваченням у хабарництві. Наступного дня Печерський районний суд міста Києва, не навівши жодних додаткових підстав, задовольнив клопотання слідчого про обрання заявнику запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Заявника помістили до Київського слідчого ізолятора (далі – СІЗО). З різних підстав строк тримання його під вартою під час досудового слідства неодноразово продовжувався.

Під час тримання заявника під вартою йому шість разів рекомендували оперативне лікування у зв'язку із діагностованими у нього захворюваннями.

У липні 2010 року суд визнав заявника винним у хабарництві та обрав йому покарання у виді позбавлення волі на строк дев'ять років з конфіскацією половини майна та позбавленням права обіймати посади у державних органах та органах місцевого самоврядування на строк три роки.

За рішенням місцевого суду у 2013 році заявника звільнили від відбування решти строку покарання та обране покарання у виді позбавлення волі замінили на виправні роботи.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на незабезпечення йому доступу до належної медичної допомоги під час тримання під вартою та відсутність ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку із зазначеною скаргою. Також заявник скаржився за підпунктом «с» пункту 1 та пунктами 3 і 4 статті 5 Конвенції на незаконність та необгрунтованість постанови від 21 вересня 2007 року про обрання йому запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, надмірну тривалість його досудового тримання під вартою та ненадання органами влади відповідних і достатніх підстав для його обґрунтування, а також на відмову у задоволенні його клопотань про зміну запобіжного заходу.

Крім того, заявник скаржився на порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції, у зв'язку з тим, що суди не розглянули докази належним чином, не викликали всіх свідків та не забезпечили справедливий судовий розгляд його кримінальної справи, а також на надмірну загальну тривалість кримінального провадження щодо нього та несправедливий судовий розгляд під час оскарження його звільнення з посади голови Брусилівської районної адміністрації.

Також заявник скаржився на погані умови тримання його під вартою у СІЗО та порушення його прав за статтями 4, 8 та 17 Конвенції.

Розглянувши скарги за статтями 3 та 13 Конвенції, Європейський суд дійшов висновку, що заявник недостатньо обґрунтував свої скарги щодо стверджуваної пеналсхою надової під час тримання під вартою медичної допомоги та визнав їх неприйнятними відповідно до підпункту «a» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції. Європейський суд вказав, що у зв'язку з цим гарантії статті 13 Конвенції не застосовуються до цих скарг заявника.

Щодо скарг заявника за підпунктом «с» пункту 1, пунктами 3 і 4 статті 5 Конвенції Європейський суд зазначив, що не розглянувши конкретні факти або альтернативні триманням під вартою запобіжні заходи та посилаючись, головним чином, на тяжкість обвинувачень, органи влади продовжували строк тримання заявника під вартою до розгляду його справи судом на підставах, які не можуть вважатися «достатніми» для обґрунтування тривалості тримання під вартою та констатував порушення пункту 3 статті 5 Конвенції. Також Європейський суд вказав, що немає необхідності окремо розглядати скаргу за пунктом 4 статті 5 Конвенції, оскільки ці питання були розглянуті в частині скарги за пунктом 3 статті 5 Конвенції.

Розглянувши всі наявні документи щодо скарг заявника за пунктом 1 та підпунктом «d» пункту 3 статті 6 Конвенції, Європейський суд зазначив, що оскаржувані питання не належать до сфери його компетенції та відхилив їх як необґрунтовані відповідно до підпункту «a» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

Щодо скарг заявника за статтями 4, 8 та 17 Конвенції Європейський суд зазначив, що ці скарги не є уточненням первинних скарг, отже, їх недоцільно розглядати у контексті цієї справи.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. *Оголошує* прийнятими скарги заявника за пунктами 3 і 4 статті 5 Конвенції;
2. *Оголошує* результати скарг у заяві неприйнятними;
3. *Постановляє*, що було порушено пункт 3 статті 5 Конвенції;
4. *Постановляє*, що немає необхідності окремо розглядати скаргу за пунктом 4 статті 5 Конвенції;
5. *Постановляє*, що:
 - (а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 1 800 (одна тисяча вісімсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди; ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
 - (б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
6. *Відхиляє* результати вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»